

Riihimäki.

Ripä liene tutumpaa nimeä koko Suomessa monilukuisten asemiemme joukossa kuin Riihimäki. Kaikki sisämaan suomalaiset ovat pääkaupungissa käydessään tämän paikan sivuuttaneet. Tästä kulkee oululainen ja vaasalainen, tästä kuopiolainen ja »Hui-puri' puole' poika». Riihimäki on ikäänkuin Helsingin etuvarustus eli käyttääkseni yhälleen sotaista vertausta, se on sen viimeinen vartiopaikka. Kaikki maa tuolla puolen Riihimäkeä se on jo vierasta maata. Ryttylät, Lahdet, Toijalat, ne ovat muitten ihmisten asemia, mutta Riihimäki se on helsinkiläisten.

Riihimäeltähän rieska ja vesi valuu pääkaupunkiin, ja voin vakuuttaa että nämät aineet kulkevat aina eri vaunuissa ja eri astioissa, eikä niinkuin usein tapahtuu, sen pahempi, samoissa astioissa. Helsingistä taas valuu olut Riihimäelle, ja olutta menee Riihimäellä yhtä paljon kuin sen vettä Helsingissä.

Kun sisämaasta saapuu Helsinkiin ja juna seisattuu Riihimäelle, niin aivan tuntuu kuin jo matka olisi lopussa. Ne kaksi tuntia, mitkä enää ovat jäljellä, nehän menevät Riihimäen rasvasten ruokien sulattelemisessa ja karpineiden kuntoon asettamisessa.

Riihimäki on kaikille matkamiehille vakituinen ruokapaikka. Rautatiehallitus on niin viisaasti asettanut, että kaikki junat, tulipa ne sitte idästä, lännestä, etelästä tai pohjoisesta aina saapuvat Riihimäelle syöntiaikaan. Luulen että rautatien aikataulut tehdään juuri huomioonottamalla Riihimäen lihapatojen paistinaikoja. Minä vaan kysyn, onko sellaista rautatiellä matkustanutta ihmistä koko maassamme, joka Riihimäen ohi olisi päässyt seisattumatta

nuo määrättyt 12 minuuttia. Varmasti ei, sillä jos junat lähtisivät lyhyemmän ajan perästä, niin varmaankin tapahtuisi kauheita yhteentörmäyksiä yli koko maamme rautatieverkon. Nämät 12 minuuttia ovat kaiken rautatieliikkeen ehdottomat edellytykset meidän maassamme.

Riihimäellä syövät kaikki matkamiehet, niin rikkaat kuin köyhätkin. Köyhimmätkin saavat täällä ruokaa, sillä suuressa väentungoksessa tiskin ääressä ei ole ketään katselemassa, maksaako se tuo suden ruokahalulla varustettu matkamies vai jättääkö se maksamatta. Tosin neidit tiskien takana tuntevat monta gentleman'ia, jotka säännöllisesti syövät vatsansa täyteen tahtomatta vaivata neitejä tässä kovassa hötäkässä särkemään suuria seteleitään. Mutta niille ei virketä mitään, sillä Riihimäki on kuin onkin jo alusta määrätty yleiseksi ruokapaikaksi, nälkäiselle ihmiskunnalle virkistykseksi ja ravinnoksi.

Kuka ei tuntisi Riihimäen ruokia, vasikanpaistia kurkkujen kanssa, ensimmäisen luokan lihapullia, mainiota voita ja vahvoja leikkeitä! Ne ovat niin supisuomalaisia ne ruoat, että kun ulkomailta tullessa niiden kimppuun käy, niin kotitunnelma muuttuu niin valtaavaksi, että kyyneleet väkisinkin herahtelevat silmiin. Kerran eräs tuntematon matkamies kääntyi minun puoleeni ja rupesi saksankielellä solvaamaan suomalaisten selittämätöntä lempeä näitä lihapullia, lyökkileivoksia kohtaan, mutta minä oikeutetulla harmilla huomautin, että ne kumminkin ovat paljoo terveellisemmät ja rehellisemmät kuin Saksan 15 pf:gin makkarat pippurineen, kissanlihoineen. Mies irvisteli mutta söi kuin söikin lihapullan, mutta joi kaksi puolikasta olutta päälle. — Jätän kunkin ma'un määrättäväksi, kunpiko on parempaa, lyökkikö vai musta pippuri.

Kun Riihimäen lihapatojen äärestä on päästy, niin ei herkut silti vielä ole loppuneet. Oletteko millään muulla asemalla nähneet sellaista komentoa kuin Riihimäen asemalla? Heti ravintolan ulkopuolella, kaiteitten takana kurkottaa epäluukuinen joukko tyttösiä, jotka huutavat hedelmiään kaupaksi. Kaikki olette kuulleet heidän hauskan huutonsa, joka myöskin on niin kodikasta, tuollaista puoli-ruotsia suomalaisella suulla ja kielellä: tsöp ap-pelšiner tiuku penni, tsöp ny. Tästä siis matkamies 20 pennillään saa hyvän jälkiruoan. Myyjät ovat hyvin koulitut, ei ne kovasti rähise eivätkä kilju, niin sipattavat kuin pienen linnun poikue ja ojentavat ruumistaan kai-teen yli.

Riihimäki on siis kaikkien matkamiesten rakas kosteikko, jossa ruumis ja sielu uutta elämisen vauhtia hankkivat.

Mutta Riihimäki on sitä paitsi mieluisa olinpaikka matkamiehelle, vaikkapa kauemmankin aikaa viipyisi kuin 12 minuuttia. Aivan aseman lähellä on hotelli, jossa on perin mukavat huoneet. Kaunis koivukuja johtaa tänne aivan kuin vanhaan varakkaaseen maakartanoon. Huoneet ovat lämpimät, niin että korvissa suhisee, seinässä kun on vaan pienoinen ympyräinen ventiili niin avara, että varpunen parahiksi mahtuu rapistelemaan sen sisällä. Mutta huoneissa on aivan uudet, uutukaiset sähkölamput, yksi katossa, toinen seinässä. Sähköä Riihimäellä! Niin sähköä, ja kuinka paljon tahansa. Ei täällä sähköä sammuteta niin kiusallisen huolellisesti kuin meillä Helsingissä, kun huoneesta poistutaan, ei, täällä palaa sähkö niin kauan kuin pimeätä piisaa. Kiittäkäämme tästä taas Riihimäen lihapatoja. Asian laita on nimittäin se, että lihapatojen voimalla aseman läheisyydessä käytetään suurta sahalaitosta, joka tarvitsee sähkövalaistusta, ja joka taas lainaa hotellille yltäkylläisyydestään niin monta valoa kuin tarvitaan.

Ihanata on täällä viettää muutamia päiviä näin paljojen lumienkin aikana. Helsingin lumi se on likaista ja harmaata, mutta täällä on lumi kirkasta ja kimeltävätä. Kun kuljet teitä myöten metsiin joudut heti alueille, joissa ei muut kuin metsänotusten jäljet ole piirtäneet jälkiä pehmoiselle, häikäisevän valkoiselle lumikentälle ja joissa pienet kuusen nyppylät ovat aivan hukkumaisillaan pehmeän vaippansa alle. Tällainen on hauskaa nähdä vaihteeksi, perin sulosta, jos satut yllättämään lumikentillä mustahäntäisen kärpän, joka liehuu voimainsa takaa otusta etsiessään. Se on toista kuin täällä Helsingissä katsella kuinka virolainen poliisi häärää samoissa tarkoituksissa.

Riihimäen hotellilla on se etu ennen muita asemien läheisyydessä olevilla, että ruoka on hyvää asemalla, ja että sitä saa milloin vaan haluaa koko päivän kuluessa. Urheilun harjoittajille sellainen komento on sangen tervetullutta, ei tarvitse ruoka-ajan takia keskeyttää hausimmillaan olevaa huvia.

Junien lomassa on asemalla hiljaista ja tyyntä. Kun juna on lähtenyt, tyhjenee aseman laiturilla sillä kertaa. Asemamies hetken aikaa siinä vähän pyörähtelee, mutta sitte on koko avara laiturilla tyhjä ja autio kuin jäätynyt järven selkä. Tulee taas juna ja laiturilla kihisee ihmisiä. Kahdentoista minuutin perästä taas voittaa hiljaisuus.

Näinä hiljaisina hetkinä vietetään Riihimäellä niin sanoakseni **perhe-elämää**. Silloin saa nähdä nuorten Riihimäen naisten yhden **äkin** ilmestyvän jostakin. He kävelevät perongilla, ja ennen pitkää

ilmestyy taas jostakin joku nuorukainen, kävelijän mielitetty, ja pieni kuherrus on heti käynnissä. Tulee juna ja pari häviää, mutta sukeltaa taas esille 12:n minuutin kuluttua. Naisetkin ovat Helsingiläisiä näköjään, bluusit ovat helakan kirkkaita ja päällysnuttu avara ja hyvin väljä, niinkuin olla pitääkin. Nuorukaiset taas tuoksuavat loitolle puhtainta, raittiinta »Kölnin vettä», joka pakka- sessa ja lumihankien keskellä todellakin on siedettävätä hajua yksinpä miestenkin vaatteissa.

Korkea esivalta on määrännyt, että kaikkien ihmisten täytyy seisattua Riihimäelle 12:ksi minuutiksi, mutta kokemuksesta saan sanoa, että olo siellä pitemmänkin ajan näin talven aikaan on aivan erinomaisen suloista.

E. Lampén.
